

Ήθελα να ήμουνα...

Μάνος Δανέζης

Κάποτε πριν πάρα πολλά χρόνια, την περίοδο της πρώιμης νιότης μου, διαφωνούσα με τον πατέρα μου για το τι σημαίνει Σοσιαλισμός και Σοσιαλιστής. Τότε πίστευα ότι μπορούμε να φανταστούμε τον Σοσιαλιστή σαν ένα μεγάλο γρανιτένιο βράχο στην κορυφή ενός βουνού. Δαρμένο από τις κοινωνικές θύελλες, αλλά πάντα σταθερό, ακλόνητο και αναλλοίωτο στο χρόνο. Ορατό από παντού και διάφανο σε ήθος και ύφος.

Ο πατέρας μου γέλασε και διαφώνησε μαζί μου.

Ο Σοσιαλιστής δεν είναι έτσι, μου είπε. Είναι πραγματικά ένας βράχος στην κορυφή ενός ψηλού βουνού. Ένας βράχος διάφανος που όμως κυλάει συνέχεια και ποτέ του δεν μένει σταθερός. Κυλάει και τρίβεται με κάθε τι που βρίσκει στο δρόμο του. Έτσι συνεχώς λειαίνεται, και συγχρόνως λειαίνει κάθε τι με το οποίο συγκρούεται, αφήνοντας πίσω του, μικρά κομμάτια του κορμιού του που ποτίζουν και γονιμοποιούν τη γη όπου περνάει. Το τέλος του δρόμου του είναι η απέραντη αγκαλιά μιας γαλήνιας παραλίας. Δεν είναι πια ένας τεράστιος αιχμηρός βράχος αλλά ένα γυαλιστερό, μικρό, γαλήνιο αλλά μοναδικό σε χρώματα βότσαλο, δίπλα σε πολλά άλλα, που πριν από αυτό διέγραψαν μια παρόμοια πορεία. Το τεράστιο κορμί του έχει σκορπιστεί σε μικρά κομμάτια, γονιμοποιώντας τη γη της πορείας του.

Εκεί θα παραμένει στην αιωνιότητα, περιμένοντας τον ερχομό του επόμενου βότσαλου που θα τον συντροφέψει, μέχρι που όλοι οι βράχοι της γης να γίνουν βότσαλα και η γη γόνιμο χωράφι λιπασμένο από την λιωμένη σκόνη τους.

Από τότε άλλαξα γνώμη και στάση ζωής. Τώρα πια θαυμάζω και ζηλεύω τα βότσαλα, τις ακρογιαλιές, τις απέραντες θάλασσες.